

Почтову оплату заплачено гуртом.
Należytość pocztową uiszczeno gurtem.

Лемко

РІК I.

Ч. 12

Львів, 15-го червня 1934

Виходить двічі в місяць.

Адреса: Львів, Руська 18. Тель. 57-90.

NASZ ŁEMKO, LWÓW, RUSKA 18.

ЦІНА ЧИСЛА 15 ГР.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:

Річно 3 зол., Піврічно 1·80 зол., Чвертьрічно 1·— зол.

ЗАКОРДОНОМ: Річно 1 ам. дол. або рівновартість.

Краків Рідній Школі

Краків при своїх льокальних і то значних потребах, присвятив свою увагу і позичці Р. Ш. Для ведення акції поділено місто на райони. Збиранням декларацій позички і готівки зайніялись енергійно збирщики а то: пп. Лепківна-Голінський, пп. Сміківна-Сташко, пп. Намесниківна-Новосільський, пп. Ко-коцька - Мілян. Дотепер підписав Краків позичок на суму 725 зол., на яку зложено вже в готівці 467 і 50 сот.

Хто казав збирати підписи

Недавно в часописах з'явилася вістка, що лупківський війт з двома селянами ходив по околичних селах і збирав громадські печатки під письмом, в якому було домагання прилучити цю околицю до лемківського єпископства, при чому той війт мав покликуватися на виразне поручення в тій справі старости Гонсьоровського в Ліську. В тій справі начальник виділу беспеки Воєвідського Уряду у Львові М. Старжинський вислав до „Діла“ спростування, що то неправда, а натомість є правдою, що згаданий війт такі підписи збирав, однаке ані він, ані двох інших селян ніде не покликувалися на поручення старости Гонсьоровського в Ліську. Зате покликувалися на адв. д-ра Теодора Хиляка і Миколу Когута Ліська.

Переворот в Болгарії.

В Болгарії відібрали владу генералам, а передали селянам. Всім міністрам зменшили платні на половину та повідбирали автомобілі інші вигоди. Бо тоді, як всім яжко живеться, мусять міністри іречися вигод та високих платень.

Великий конгрес українського учительства на Закарпатській Україні.

Дня 27. травня ц. р. відбувся в Ужгороді п'ятий конгрес українського вчительства Закарпаття. В конгресі взяло участь 782 учителів, 159 гостей і 20 журналістів. В резолюціях домагається конгрес заведення фонетичного українського правопису, будови нових шкільних будинків і українця як краєвого інспектора для українських шкіл (дотепер є чехо-москвіл).

Конгрес болгарської „Просвіти“.

В Софії радив сими днями XV річний віздр найбільшого болгарського Товариства, котре удержує 2300 читалень. Всі читальні бібліотеки того Товариства мають разом 1.700.000 книжок. Значить, що на кожну читальню випадає там пересічно 739 книжок. (А в наших читальнях „Просвіти“ коло 150 на 1 читальню). Ті болгарські читальні мають 112 тисяч членів, котрі вплатили членських вкладів 2.200.000 левів. В 1933 р. було в тих читальнях 10.500 відчитів, 5.370 концертів, 8.900 аматорських вистав. На книжки і часописи видали читальні 4 мільйони левів.

Польсько-німецькі взаємнини

Приятельські взаємини Польщі з Німеччиною підкреслено знову новою умовою, яка управнює соціальне обезпечення робітників з Польщі в Німеччині і навпаки німецьких у Польщі.

Спадок безробіття в Німеччині

П статистичним даним число осіб, що найшли в Німеччині працю за місяць квітень зросло на 640 тисяч. Взагалі в першім кварталі цього року приступило до праці нових 2 мільйони людей.

— Як працює „Дністер“. Товариство Взаємних Обезпечень „Дністер“ придбало в минувшім році 20 тисяч нових обезпечень. Всі ми повинні памятати, щоби 1/3 свого нерухомого майна обезпечувати від вогню в своїм національнім Товаристві „Дністер“ у Львові.

Бурхливі Зелені Свята у Львові

Як що року, так і цього року відбулись під час Зелених Свят на обидвох львівських гробовищах велике поминкові богослуження при приявності многотисячної товпи громадянства. На Іванівськім гробовищу близько могил розстріляних в 1922. Луценка і Крупи прийшло до сутинки молоді з поліцією. Польські часописи (І.К.Ц.) пишуть, що з обидвох сторін були стріли (поліція стріляла на пострах в повітря) і що товпа кидала на поліції каміннями. Арештовано 20 осіб. — На Личаківськім гробовищі було спокійніше. Тут також арештовано кільканадцять осіб за демонстрації при гробі застріленого УВО-ївця Любовича.

Організація скупу і збути збіжжа

Центрсоюз у порозумінні з Ревізійним Союзом Укр. Кооператив приготовляє плян зорганізованого закупу і збути збіжжа, яке мають переводити низові кооперативи і повітові союзи кооператив. Рівночасно зачуваємо, що „Сільський Господар“ закликає свої „Кружки“ основувати збіжеві шпихлірі, щоби при їх помочі зорганізувати взаємну допомогу зерном на прожиток на випадок нещастя, та щоби українське селянство могло там навіть запозичитися зерном на засів, чи на інші потреби. Тому закладайте в своєму селі Кружки „Сільського Господаря“.

Сувора дійсність

Переживаємо такі часи, де бачимо, як українська справа посувается крок за кроком вперед. Однаке це все діється тільки по наших українських селах. Коли приглянемося блище теперішньому станові наших міст, то побачимо тут відстрашаючо малий відсоток нашого рідного населення. Поза нашими служницями, сторожами, та кількома урядовцями українських установ, якщо такі в даній місцевості існують, все інше — це елемент нам чужий,—та ще, як до нас настроений!

Не беремо під згляд жидів, які масово, силою факту повстання густої сітки наших українських кооператив по українських селах, всі вони зіпхалися до міста. Бой слушно, хто не хоче тяжко працювати „на хліб наш насущний“ — для такого не має місця між нами. Українське село дає доказ, що потрафить само себе ослугити, без шахрайських, драпіжних рук, різних зайдів, ласих на кервавицю українського господаря. Всі знаємо, що були часы, бо самі чужі та польські історики пишуть, як не було ще ані одного жида в 15 та 16 столітті в наших українських горах на Лемківщині. Орав, сіяв, корчував

дебри, заживав святим спокоєм наш дід-прадід у своїй стороні. Аж позволив жидам польський король Казимир Великий оселятися, де хотіли, вести торгівлю; він перший спровадив жидів. Стало вони вешатися по горах, напихати дрантя взамін за сирівці, рільні продукти, гладили свої козлячі бороди на вид грецького меду — бо наші прадіди любили пчолу, вели пасіки (відсі слово „пасічити“, вони витинали в лісі прогалини—поляни, де находилася пасіка; це слово задержалося дотепер: „поїду—мовляв—на пасіку за верх орати, або за пасіками найкращі горіхи).

В другій половині 18-го століття, як став гуртом мандрувати лемко за Океан, збігалися жиди в лемківські оселі масово. Пропадали тяжко запрацьовані під землею „грейцарики“, горнув жид все, присідав задовжене „на дорогу“ поле, вкорінювався—розвжився, став панувати. Однаке, як лемківська співачка повідає „не по правді жиєш, біду сам си горнеш“, бере верх, бо нам не треба „пружняків“ в горах, ласик на нашу кервавицю, ми пізналися на фарбованих лисах. Українець лемко стає розумний, що на місці „матуні—корчми“ має стояти

та мусить пишатися гарна простора „читальня“, а доставою товарів займетися наша українська кооперація. З цього бачимо, що село йде до кращого завтра. Однаке друга сторона медалі, саме наші міста — не корисно представляються для нас. Тому нехай ніхто з нас не киває головою, коли вичитає в часописах, що наприклад у Львові не вийшов при виборах до ради міської ані один радний, що свідчило би про неімовірну просто слабість українста у містах — на своїй власній землі. Бо ледви чи можна найти ще десь у світі подібну несамовито просто ситуацію, як ії саме, бачимо й у нас: серед мільйонового моря етнічної української сільської маси, торчать національно чужі для неї міста, які опановують село під кожним оглядом. А того роду стан панує вже від століття: тут українське село — там польсько-жидівське місто, якою українство, здавалось би, ніяк не може здобути. Міста, які на даному ґрунті з природи річи повинні бути українські — ніяк не українізуються. Такий стан не вийде нам на користь. Це відчули ми на собі в 1918 р. Тоді найважнішими пунктами було місто; до кого

„НЕ ТАДИЛЬ, ЛЕМ НАНИЛЬ“

Куча фаркотіла, лем по небі зорі багрявіли. Огонь пожерав настерливо корчму рудого ворондаря. Перестрашене жида Менделе, здерте зо сну, диготіло на вітрі під сусідньом шіпком, смотріло вибалущеними съліпками, як червени язіки огню лизали, підмикували стіни його родинного гнізда, як його мати Файга слинавом — шипилявом гамбом просила бога-Єгову о ратунок і пімсту. Бо лем перший ищи півень затріпотав крилами, а юж оген обняв цілу одразу калабаню, жидівську загороду. Хтоска так штудерні підкурив, що ледво живцем повисканула розбебехана родина шинкарська, палінкарів. Коцка виднося било, як гден-г полуднє самой, ник не ставав, спало село тяжким сном — дрімотом. Ник ся не сподів такої галайстри о півночи. — Певні ялося г комині, або зорівка не видалила и од ньой бовкло горячотом; зато фарчит куча димом і огариками залігат небо и людски сади.

А кой зачали пташки ден звіщасти, благословилося на небі, юж

лем голий димар стирчав перед огорища.

Гриц Хитриків давно юж сидів під вікнами в своїй хижі и лагав керпці при блеску з рудого собіткі. Гет ся керпчіска з тих челаків обсукали, а до ліса по патиці фалат світа, до Смереки по дирва. Він сам и так ни причім, бо оген не спасує си з никого. Сука г жмени дратву, смолив мазев чорном, як ніч під лісом. Бо нераз радив си сам за собом, що не так треба, лем даяк іначе глядати ліку на хлопску біду. Скурити такого паскудника зо села, одпекати ся той кінські пячки гарді би било, але не тадиль — реку — дорога до бога, бо наведе на село шандармарію и тодікаль ціла робота гладе г неверию, бо кой лем ясучо померкувати, то годен так зробити, що він й так сам вигорнеся зо села. Бревіт — не піти гин, де не є уцтвого пристановку для кіщеного челядника. Здрит зас пак сам рудияш, що ніт з народом шпасу; сам не поїст свого старунку, ани не попе близбавки оковигчаной, згорне манатки и поглечеся між своїх з вересклевима баходрами. Раз не піти, другий и десятый, минати його фаталяшки, буде мяви-

котіти, що село напосілося на нього — тай при кінці шмикне зо села, якби го ту нигда не посіяло.

Хоц и полапав керпці, не злюбилося Грицьови в нових залатах на сухарі іхати. Васонжок верг між підкульки, сідало коровяником привязав до літерок — корови можуть раз розпущени пастися — и лем потаракотало, так борзо заяв до міста, до гадуката.

Іщи паствуши з полуценка не повиходили, як вернув і заїхав перед попівство з паном гадукатом і зосадив го з воза.

— Діждий мя, фалечняку — знес мі зо шіпки ноно непосіднє опліча — повідат Оленка — най ся зберу між людий по церківному. Ваню, рибко — иле, вигод оні и калитку воз, бо будеме, як нониль повідав Хитриків, свій, рідний крам за кладати. Юж давно жде ціле село, що приїде наш гадукат ряд завести раз на віченьки, бо ганьба дале так спихати. Який він змисний сес Хитриків нанащко, бо заєдно радив, що не тадиль — як борше, лем наниль — як од гнес буде, добеся село уцтвого ладу. Пінязі юж веце не підуть г чужи руки, лем вернутся гсе на нашу

належало місто, до цого тим самим і ціла його блища та дальша околиця.

Міста, які вже з природи річи є осередками культурного та політичного життя, є одночасно осередками промислу і торговлі. І власне, на ці дві важні ділянки людського життя належить нам під цю пору звернути цілу нашу увагу, посвятити всі свої сили й здібності, якими тепер розпоряжаємо. Якщо кинемо оком на свої, хоча не „наші“ міста на Лемківщині, то бачимо, що цеї справи ніхто не старається вивігнути в лемківській площині. Десятки міст, де тисячами приходять в торгові дні наші братя українці-лемки, не мають ні одної української кооперації, ні одного українця ремісника...

І чи не сором, якщо різні Срулі, Файги важать нам цукор, Рознери доставляють літургічне вино, Пінкаси, Хамісі беруть міру на фрак, чи папістику?!

Неваже — не має у нас ще почуття кличу „свій до свого, по своє“? Не має ще настільки сил, щоби бодай в кожному місті створити одну „кондеканальну“ споживчу кооперацію, та щоби з кожного села випхати бодай одного, здібного хлопця до „терміну“ — до ремесла? Чи краще, як находитися жид, який бере „з ласки“ за пару сотиків та вимотує найкращі наші сили!

Ми мусимо тямити раз на все,

землю. Такий склеп заложений на складці — як нон гадукат гварит — на уділах цілого села, звеся кооперацівою, шиток заробок вертатися буде до наших рук, як надвіжка гтоварах и даст ищи роботуци «посаду» — своїому челяднико-ви (може вернєся до села Євчинзя — и буде своїм крамарем!).

Шитки, як єден муж, зишлися гчитальні, погодилися прудко, бо и надже мудрувати? Ухвалили ухвалу, що од тепер обнадіяни, разом згуртовани, підуть сміло вперед...

Не буде веце чигати на газдівське придане рудий Берко — Ітого самого вечера переказав, що, як хоче Гриц Хитриків, най приде до віга на полагоду, бо Берко продаст му плящиско, де стояла вчера ищи жидівська рудера.

Бо газдове пізнали, що тога їх дрібна складка й робота є підвалином великанської будівлі, рідної торговлі, яку має вивігнути спільним зусиллям увесь український загал.

(тот самий)

Свято посвячення Прапору Української Кооперації у Львові

Дня 3. червня ц.р. обходив Львів, а з ним цілий край величаве Свято посвячення Прапору Української Кооперації. Як відомо кожна організація має свій знак, Церква-хрест, держави хоругви, нації — коліри. Наша Кооперація установила собі також такий знак у виді прапору з одної сторони синьої, а з другої — червоної краски. На цім прapo-

рі з одної сторони напис: „В єднанні власних сил до добра і краси“, а з другої — три пчілки й між ними букви Р.С.У.К. — знак Ревізійного Союзу Українських Коопераців.

Свято відбулося на площі Соко-

що гріш виданий в нужі руки, не вернеться ніколи на нашу землю, але вже все наше поневолення!! Держім тому можна прапор нашої кооперації в гору, змагаймо все вперед!

Від напasti —

не пропasti.

Виходоть у Львові газета, яка гавкає на всіх, як найнята. Зве себе „Селянином“, а знається на селянській бід, як вовк на звіздах. Заболіло під „печінками“ тих, що її намагаються писати, тому стали на раду, щоби лічити свою „мадру“ і деруться на ціле горло, що виходить „Наш Лемко“, бо вони хотіли своїм „Селянином“ прицількувати всіх і вся. Ми знаємо, що такому вільно гавкати на Пана Бога — одначе, радимо тим насорошеним добродіям перестати собі це місце в св. письмі, де є сказано: „як ослиця повідала — то пророк мовчав“. Бо ми не прийшли вітер робити і — бо всі знають за які гроші друкується „Селянин“ ніхто не хоче такої „поливки“ — Лемки вже не „гнешні“!

ла-Батька, на якій побудовано на підвищенні каплицю. По обох боках каплиці повівали 8 великих великих жовто-синіх українських національних прапорів. Свято засялося половою Службою Божою, яку відправив єпископ Будка. Співали хор студентів української Духовної Академії. Службу Божу передавали гучномовці (окремі труби), так що всюди на площі було добре чути.

Перед капличкою стояли чвірками, в кольонах тисячі кооператорів з різних сіл та міст Галичини й Волині з таблицями, на яких були вписані назви кооператив і сіл та міст. Жіноцтво й багато хлопців прибули на свято в національних строях. Більшість кооператорів приїхала на це свято фірами (по кілька десять км.).

Посвятив прапор сам Митрополит Андрей Шептицький. Потім оркестра відіграва гімн: „Боже великий єдиний, нам Україну храни“... Відтак Митрополит Андрей виголосив довгу промову, в якій між іншим сказав:

„Посвячуочи днесь цей прапор Української Кооперації, висказуємо Вам усім, Дорогі Брати, наші най-

щиріші благословенства й побажання на будуче. Нехай українська Кооперація розшириється на всі села й усі міста, де живуть українці, нехай зорганізує всіх хліборобів, промисловців і торговців, нехай лучить інтелігенцію з робітниками й народ з духовенством та нехай виховує будуче покоління у поняттях твердого сповнення усіх своїх обовязків, інтензивності в праці, чесності в інтересах, словності в додержанню умов. Нехай виховує й виробляє усі християнські горожанські чесноти. Нехай Українська Кооперація, оперта на Христовому законі, обніме, зорганізує й розвине усі економічні спроможності нашого народу“.

По промові Митрополита й бесіді інших промовців, відбулось він-

чання прапору від всіх українських установ, а саме від: „Пропсвіти“, „Сільського Господаря“, „Рідної Школи“, „Союза Українок“, „Народної Торговлі“, „Центросоюзу“, „Маслосоюзу“ і Центрбанку. Притім поодинокі представники згаданих установ, виголошували відповідні привіти.

Після обряду вінчання слідували промови сенатора Павликівського й посла Луцького. Оркестра відіграла Національний Гімн і відбулася **дефіляда** — перед посвяченним прапором, яку відібрали Митрополит і представники Української Кооперації. Дефіляду розпочали діти, повбирали в оригінальні строї, що рекламивали наші господарсько-торговельні установи, а саме: „Народну Торговлю“, „Центросоюз“, „Маслосоюз“. „Дністер“, пекарню „Золотий Колос“, „Союзний Базар“, „Суспільний Промисл“, і кооперативу „Пласт“. За дітьми передефілювали члени Ревізійного Союзу Українських Кооператив. Відтак дефілювали тисячі представників від сільських і міських кооперативних установ з краю. Дефіляду замкнула колона авт „Маслосоюзу“.

Загалом в святі посвячення Прапору Української Кооперації взяло участь поверх **15 тисяч** народу.

По посвяченні й дефіляді, відбулося на площі **концерт** львівських хорів із краю та оркестр. (На свято прибуло кільканадцять сільських оркестрів).

По концерті слідував великий народній **фестин** з танцями й забавами, який протягнувся до вечора.

З нагоди того свята з'явилось надзвичайне видання щоденника „Новий Час“.

Криваві сутички в совітській Монголії

В совітській Монголії дійшло до кривавих сутичок між місцевим населенням і совітськими гепістами. Причиною їх було те, що гепісти хотіли відобрести в монголів худобу, щоби перевести її до колхозів. Розлючені монголи вбили 30 совітських урядовців та гепістів. На місце тієї кривавої події совітські органи вислали військові відділи для пакетізації (успокоєння).

Посуха на Східній Україні

З Москви сповіщають, що посуха на Сх. Україні, Кримі й північній Кавказі триває дальше. В деяких місцевостях спека доходить до 45 ступенів у тіні. Засіви, зокрема збіжжя, гине і тепер числяться большевицькі органи з тим, що врожай зменшується на 50 відсотків навіть у тому випадку, якби цими днями посуха скінчилася.

Як відбувся ніби — Талергофський Зізд у Львові?

Дня 31. травня 1934 р. уладила у Львові горстка вигибаючих галицьких давних слуг царської Росії так званий **Талергофський Зізд**.

Програма того зізду була така:

- 1) Богослуження на Високім Замку.
2. Похід вулицями Львова на личаківський цвинтар.
3. Відслонення Талергофського памятника.
4. Академія на площі польського „Сокола-Мацежи“.

5. Концерт в „Народнім Домі“.

Хто добре приглядався тій талергофській комедії, міг завважити, що на ній було дуже мало таких дійсних, правдивих талергофців, що справді мучилися в бараках Талергофу. Побачив найбільше веселих і усміхнених молодих дівчат і хлопців, в українських вишиваних сорочках, яким попричіпляли триколірові російські відзнаки на тій землі, яка ніколи московською не була, бо не живуть на ній москалі. Ті молоді хлопці і дівчата, які про Талергоф стільки знають, що про планету Марс, скористали з 75-процентової колієвої знижки (платилося на зізд тільки одну четв. білета) й приїхали звидіти Львів. Тимбільше, що ще давали задармо їсти, а декому навіть дорогу в обі сторони заплатили.

Помимо того, що від кількох літ іздається по наших селах платні агітатори за наше майно „Народного Дому“, „Ставропігії“, банку „Захиста Землі“, банку „Бескід“ в Сянці, кооперативи „Ніва“ в Ліску — (всі ті колись багаті установи, тому що їхнє майно видано на даремну вже сьогодні „русску“ агітацію, зруйновані дощенту „рускими“ панками) — на ніби талергофський зізд (кажемо **ніби**, бо там не були всі талергофці), прибуло зaledви 2 тисячі людей, а других 2 тисячі назбиралося цікавих львівських видців (між якими й я був) і так разом до купи було 4 тисячі людей.

Дійсних талергофців, що направду мучилися в Талергофі було пару сивих старушків-священників та господарів.

Машерували також в поході польські стшельці — оттак собі для більшого числа.

На концерті пополудні найбільше оплескували найзавзятіші старі ніби — „руsski“, таки наші незрівненні красою українські („малоруські“ — по їхньому) пісні. Хоч там співали й російські.

Між збаламученими учасниками ніби — талергофського зізду, було

багато свідомих „цікавських“ українців, які з цілої тої комедії сміялися. Вони то по богослуженню на Високім Замку, хотіли собі піти геть, щоб не брати участі в поході, та впорядчики

замкнули браму й не хотіли їх випустити. Тоді люди почали втікати через пліт. Ті свідомі українці оповідали, що в декотрих селах залізничні знижки на зізд валилися попід плоти,

Сконфіковано

Одного старушка, що змучений ледви волочив за собою ноги, я поспітив:

— Дядьку, чого ви приїхали до Львова? — Відповів:

— дали гроші на дорогу, обіцяли дати їсти, тай поїхав звидіти Львів“.

На зізді, приявні вислухали та-кож промови заправлені великою злістю й ненавистю до всього, що українське. Чому тут на панаході за талергофських мучеників ширити ненависть до того народу, з котро-го вийшли талергофці? Чиж ми не маємо нічого іншого до роботи, лише вічно жертися на школу собі, а на користь третим? Ви, підлі ту-манери своєго власного народу, встидалися б! Памятайте, яким хомом воює, від такого гине! Хто сі вітер збирає бурю!

Однаке ми знаємо, чому ви ула-дили таку комедію і чому така піна йде з ваших уст. Ви вже банкroti, ваші години вже почислені, бо здо-рова й сильна струя української на-ціональної свідомості охоплює вже всі доли й гори. Як нема сили, щоби завернула воду в ріці, так та-кож немає сили, щоби спинила в своїм поході українську національ-ну свідомість.

Велика шкода, що всі ті бідні учасники ніби то — Талергофського Зізду не вістали у Львові до неділі, 3-го червня на свято посвячення прапору Укр. Кооперації. Побачили би, що значить свідомість сильна організація, дисципліна, едність, сила й краса. Але ті, що їх до Львова стягнули, відправили їх дуже скоро домів, бо напевно їхні овечки по недільнім святі не такими вже повернули би додому і своїм „вожакам—баламутам“ плюнули би в лице

— оч

Передайте чек сусідови, щоби й він став передплатником «Нашого Лемка». Чим більше свідоме село — тим богатше.

Не встидайся рідної мови, все й всюди нею говори та покористовуйся — будуть будуть тебе за це цінити.

— У Вороблику королівськім коло Риманова обікрали невідомі спрощі кооп. „Спільний Труд“. Забрано весь ліпший товар на суму близько 400 зл., а також 3-х лямповий радіо-приймач, типу РКЗ. 18202 разом з цілою інсталяцією, о вартості — 500 зл.

— Чи то не через брак просвіти? В Полавах коло Риманова побив тяжко один парубок 14-літнього хлопця. Пішло з того, що дитина зробила парубкові завважу, чому він переїзджає через поле його батька. За таку дрібницю, парубок побив хлопця до крові. І хто знає, що сталось з хлопцем, якби його не відратували жінки, що побіч працювали в полі. Без сумніву, то є один з тих багатьох наслідків темноти, яка царить ще по деяких наших селах, бо якби той парубок був чеснішій і розумніший, то не їздивби через чуже поле та не побивав безборонних дітей. Однаке, щоби нашу молодь спрямувати на правдиву дорогу життя, щоби виробити в неї заінтересування до вищих, культурних національних справ та відвернути від таких і тому подібних будь-що-будь дуже сумних випадків, хай горстка свідоміших селян заложить в селі читальню „Просвіти“, при ній „аматорський гурток“, нехай в селі повстане бібліотека з більшою кількістю книжок і часописів, щоби у вільні від праці хвилини було чим справді пожиточним занятися, а саме читанням книжок і газет, з яких довідуємося, як краще жити, що ми за одні. Так станемо свідомими, інтелігентними людьми — селові на славу, Лемківщині на добро.

— Не хотів служити при війську. В селі Дольова, застрілився з короткого кріса парубок, який не хотів служити при польськім війську, до котрого дістав „карту покликання“.

— „Котюзі по заслuzі“. В польськім селі Івоніч, вліз до багатого газди вночі злодій до комори крізь мале віконце, повикидав на двір солонину та ковбасу, що там була, випив пару пляшок вина овочевого, яке господар сам робив, а опісля не міг вилізти назад, застряг в віконці і його зловили.

— Хотять їм дати лісного. Кільканадцять господарів села Крижівки коло Криниці, мають свій

спільній ліс, (не громадський) в котрім від весни до зими пасуть свої статки (худобу), бо нігде пасовиська не мають. Тепер їм до того ліса, хотят дати лісного і завести „санітарний порядок“. Якби то сталося, то й пасти заборонили би худобу, а Крижівчане мусили би гнати свої статочки хіба на „лоно хаймово“.

— Машерували о своїм. 3-го травня в Горлицях, ішов похід „стражі огньових“ і „ружних зесполуф“ з оркестрою на чолі. На кінці походу члапала одна „русінська страж огньова“, котра не дочувала музики, бо йшла „на хиб траф“. Нагло комендант того „швадрону“ (30 лемків) дав приказ: „Співайте хлопці!“ І понеслася пісня могуча на три голоси: „Там на горі нивка“, а далі „Гей там на горі Січ іде“ і ін. Видці, порозавлювали роти — такого не сподівалися! Та „страж“ мимо „перепон“ зі співом машерувала дальше, як мур. А пісня гомоніла — як колись гармати при проломі під Горлицями.

— Милі гости з Лемківщини. Дня 31. травня ц. р. загостили до редакції „Нашого Лемка“, „Народної Справи“, й „Дзвіночка“ кількох передплатників „Нашого Лемка“ з Лемківщини. Скористали з 75-ти процентової колієвої знижки на Талергофський Зізд і приїхали звидіти український Львів. Звиділи нашу славу — „Маслосоюз“, який під час великої господарської скруті ратує нашого селянина, в той спосіб, що по високій ціні продає наше масло й молоко не тільки по містах в краю, але й заграницею. Окрім того були ще далекі гости в „Просвіті“, Ревізійні Союзі Українських Кооператив, величавім буоніку „Дністра“, в церкві св. Юра, та Українськім Національним Музею, де якраз була виставка творів та образів Тараса Шевченка.

Наши милі далекі гости дуже собі хвалили „Нашого Лемка“, „Народну Справу“ й „Дзвіночок“, а за те, що ті газети на нікого не нападають, ані невинно не чернять, тільки в культурний спосіб ширять між нашим народом любов, згоду, одність, національну свідомість та вчать нашого газду, як краще газувати, щоби лекше жити.

— Лемко-українець професором університету. На університеті в Кракові іменували недавно д-ра Івана Зілинського, доцента (помічника професора) того університету — звичайним професором. Д-р Зілинський є родом зі східної Лемківщини, син селянина-лемка. Написав по українськи велику книжку про всі українські говори (полтавський, гуцульський, бойківський, лем-

ківський та інші) й видав мапку всіх тих українських говорів. На краківськім університеті працює ще другий лемко-українець, доцент д-р В. Кубайович, який ще з другим професором — українцем, видав в українській мові мапу Галичини разом з Лемківщиною. На мапі є зазначені всі міста й села, Ціна мапи — 2·50 зл. Як бачимо й ми лемки видали своїх вчених для Українського Народу, якого ми є невідривною частиною. Се є новий доказ, що ми не є ніякі москалі, лише так як бойки, гуцули один великий 40-міліоновий український народ і підлобреше той, що каже інакше.

Де шукати поради сільському господареві?

Хоч як добре знає чоловік господарську роботу, однаке часто йому може гропитися щось таке, чого ні йому, ні його сусідові раніше не трзплялося. От і треба господареві з кимсь порадитися, когось розумного запитати; та тільки часто буває, що потрібно людини поблизу немає, а по книжках хоч і є гарні поради, та ще мало у нас книжок читають і через те не знають, у якій книзі все те можна найти, чого саме на той час буде треба.

В таких разах треба звертатися до всяких українських сільсько-господарських товариств, які повинні засновуватися не тільки по містах, але й по селах. В парі з освітою, яку веде читальня „Просвіти“ повинно кожне українське село в горах заснувати у себе Кружки „Сільського Господаря“, які поведуть до поліпшення господарки, подадуть через виклади, реферати дорогу, де саме шукати кращих способів господарювання, обрібки рілі. Дуже корисні поради дає часопис „Народня Справа“, (ка кромі цього платить всім точним передплатникам відшкодування від погибшої тварини (корови), а річна передплата виносить тільки 10 зл., виходить що тижня). Також варто читати книжечки, які видає „Сільський Господар“ у Львові, бо всі бачимо, що лише наукою і розумом добемося ліпшого, „крайного“ хліба.

За всякими порадами також треба писати до „Нашого Лемка“. (т)

Не той добрий батько, що любить свою дитину, але той, що передплічачує для неї одинокий, найкращий діточий часопис

„Дзвіночок“, виходить що місяця, річна передплата тільки 2 зл. Адреса: „Дзвіночок“, Львів, Руська 18.

Лист Гриця Палиці -- до „Лемка“ в Криниці.

Вибачте мої дороги же і я на свої стари роки мушу ся взяти за перо, бо насамий перед вами мушу повісти, же я добре писати незнам, то з гори ся сподівам, же мі tota писанина до ряду не вийде — бо то видите чловекови 75 років минуво, юж єм не єдно чув, не єдно відів і неєдно пережив, як повідают не з одного пеца єм хліб ів. I гнеска видите, лем би мі ні з спі посідити і визерати щасливой смерти, а ту чловек мусит иши на свої стари роки ся писанинов заняти; бо ня сумліня гризе, як виджу того, шот ся по нашій Лемківщині діє.

Криницкий „Лемко“ розпочав війну з „Нашим Лемком“ а за што? то хибалъ кождий знає не треба никому повідати, бо гнес кождий сьвідомий Лемко знає, што то за інституція тот Лемківский Союз, кождий Лемко знає, хто до того Союзу належит. Ци Ви панове з Лемківского Союзу не встидате ся публично назвати себе Союзом? кой вас до купи єст тівко, што би вас на пальцох єдной руки порахував? I ви Союз? Ніби союз яких? Може Лемків? Ви невстыдники били бисте Союзом, але товди, як бисте собі заробили на токо, жеби вас Нарід мав за дашто, як бисте тому бідному Лемкови даколи в дачім помогли і жебисте собі засвужили в того бідного Лемка на пошану, жеби тот Лемко відів же виму не раз помогли, і з переконаня о ваших „архихарактерах“ міг би вас товди Лемко вибрati на своїх провідників.

Але ви панове з Лемківского Союзу виглядате так, як цар без території, як цар без народу. Ви збудувала Лемківский Союз, а яки сте дали фудаменти пд току будівлю? Ци може ви просив лемківский Нарід жеби сте створили Лемківский Союз, а може ви дахто вибрали на провідник в того союзу?

Бив би товди Лемківский Союз правдивий, як би тот лемківский Нарід сам собі його створив, а ви, як бисте били засвужени в тім то народі, як би тот Лемко знат, же ви мате чисте сумління, же ви мате ставий характер, то товди тот Лемко котрого ви так страшно „любите“ вибрали би вас за коменданти до того Союзу, але і так паникове мусіли-бисте так керувати і верховодити в тім Союзі, як би тот Лемківский Нарід вам росказав — бо як бисте так завели диктатуру комендантив Союзу, то би вас Нарід вигнав з того Союзу на остров „Крета“, а собі би вибрали правди-

вих провідників. I ви так думате, же Лемко юж такий глупий, же він не зна што ви за єдни? ви думате же Лемко такий глупий, же він не зна што то за Лемківский Союз? пошто ся народив на ток сьвіт тот чудесний Союз? Ніт! Лемко кождий знає вас кохани панове з Лемківского Союза і за то хоц бисте Лемкови зовоти гори обіцували, то вас жаден Лемко не посухаг і жаден Лемко не даст ся втягнути до вашого Союзу, бо як би миши сами собі зробили лапку, то вшитки миши би ся такої лапки не бояли, а як зробив газда лапку на миш то чого до ней дає солонину? ага! видите. Ци може хоче газда жеби ся його миши наїли солонини і же-би собі пішли? така сама лапка на миши єст ваш Союз. I шкода вашого заходу ково того Лемка, бонич не зробите. Я старий чловек і лемківську душу і лемківский характер ліпше знаю, як ви, бо ви таки Лемки, як Троцкий москаль.

Застановте ся добре над собов панове, з Лемківского Союза што ви робите? де ваша чес? посмотрите панове же на вашу роботу смотрит 40 мільоновий Нарід, котрый знає свою історію котрый зо жалью серця смотрит на вас, же ви подаєте ся за інтелігенцію свого Народа і робите ся провідниками і самозванцями, а виглядате правдиво так, як тот медвід што му циган закує ланцух до нозгрів і водит го там, де сам хоче і як циган грає, так медвід танцує.

Пхаєте свою газету того підступного „Лемка“ до кождой хижі, розношате, запрошате до дописів, обіцуете тому Лемкови золоти гори, же ви му допоможете жити і т. д. но, але кой ви панове з Лемківского Союзу таки всемогучи, то похвалтесь публично і дайте докази, кому, котрому Лемкови сте юж дашто даколи помогли — але не байки. Не встидайтесь, повіджте! В тім самім місци, де рисуєте карикатури в своїй газеті „Лемко“. Напиште, штосте лем по війні зробили для Лемків доброго? А малисте велике поле до роботи, бо знає, же праві вшитки села лемківски гвійну зостали попалени і хто што за то дістав? Люде позатігали довги, жеби ся одбудувати і до гнес тоти довги не повертали — а чом ви ся панове не постарали, жеби тот Лемко, котрого так „любите“ („як пес кота“) дістав даке одшкодуваня оддакаль — може повісте, жесте о тім не знали? А ви видите, кілько ту тартаків жидів-

ских било на Лемківщині і як тоги жиди визискували того Лемка, то вам не жаль било? Кілько тот Лемко ся наробив на току жидівню запівдармо і кілько лемківських гроши пропаво в жидівських кишенях, то о тім не знає? Же Лемко праві з худоби живе, а худоба поничім, а Лемко податки, додатки, асекурації, дорожни, табличови, дволицови, правосторонови, пасгвязанови — мусит платити, а як не заплатит, то в кождий ден на-каз заплати, упомненя живте і біле, за кожде кошта, а што тижден езекуція і Лемко несолене іст, бандурки гечени з варом, бо нема зашто соли купити, то ви паникове з „Лемківського Союзу“ о тім не знає? — Кой-сте таки благоді-телі того Лемка, то чом не знає о штоденнім житю Лемка? — не видите, же Лемко готий і босий, бо не хотите видти — бо ви ся тіши-те, же кільо мяса коштує лем 30 гроши — лем ся подаєте за чудо-творних лікарів, лічти лемківську душу. А знаєте ви ся на медецині? Панове фальшиви лікарі! Тоту ме-децину, котру для нас рихтуєте, заживайте сами, з вашим „аптика-рем“, а ми будеме смотріти, ци вам не пошкодит самим, ци ся не пот-ровите од ньой. Ви о ліпше житя Лемка ся не стараете, лем бисте му душу затрували своїм кормом. Але што то за корм ви зрихтували?

Ми лемки ваш корм душевний приймеме, як перейде народну ана-лізу, а зрештов ми Лемки діти од-ной Матере, не приймеме жадних подарунків, што наша Мати не по-звалят, бо як газдиня принесе з поля гриба, або голубінку, то хо-ват перед мухами, а морімуху то виставлят на стіл і додає цукрю. А чого додає цукру? Што єст з мухами як тот цукер зідят? Ми Лемки не мухи і цукер не любиме.

Але же я кус старий і веце па-мятам, як хоц котрый з нових про-відників, то послухайте я вам иши дашто оповім о тих медведях, што знают таньщувати, — але аж дру-гим разом.

Гриць Палиця.

Напад на свідомих хлопців

Повертаючим з бранки з Коросна хлопцям-Воробличанам (що їхали крізь польське село Ленжани), заступив дорогу командант пост-рунку з Мейсца Пястового і затри-мавши фіру, велів тримати „ренце до гури“, а сам став переводити ревізію за „броньом“. На то вис-кочили ізза плотів ленжанякі і колама та багнетами побили та по-каличили Семена Кончака, Йос. Драгана і др. на очах команданта. Дру-гого дня прийшла поліція до поби-тих списувати протоколи за „ви-волане зайсьця“.

З життя Лемківщини.

I Команецький Кут будиться

Село Дарів, відтіє від світа, за-
крите горами і лісами, тривало дов-
гі часи в сні. Заходом свідоміших
громадян, які повернули з Амери-
ки, подбало село про піднесення
школи, так, що діти вчаться й гор-
нуть до книжки. Однаке не всі
батьки розуміють, що треба дати
своїй дитині книжечку до читання
і в хаті, бо сама шкільна наука не
веде ще далеко. „Дзвінчик”, який
дістався щасливо до рук нашої ді-
твори, перевиховує наші діти.

Село намагається скинути окови
віковічної сліпоти, однаке конечним
буде, щоб приїхав просвітняський
організатор зі Сянока та поміг нам
заснувати чатальню „Просвіти”, на
яку ми вже давно ждемо. Ми не
хочемо позістати, а читалень таких
треба не тільки в нас, але також
в Мощанці, Суровиці, Полянах та
Полазах.

Нам не буде більше рядити Бер-
ко ані Борух, бо ми бачимо, до
чого таки нас доводять. Нам тре-
ба української установи, яка подає
правду, приступу, приступу

А. Гармош Місько

Дарівський.

Про чатальню „Просвіти“ в Волі нижній пов. Сянік

В 1934 р. свідомі лемки-українці
в Волі нижній, щоб піднести куль-
турний рівень села та вчитися зма-
гатися з крізою — заснували собі
чатальню „Просвіти“ на статутах,
затверджених через воєводство й
міністерство.

Сяніцький староста, письмом з
дня 11. V. 1934 р. не затвердив
зголошеної чатальні — „ponieważ
(як пише у згаданім письмі) założenie tego stowarzyszenia może spowodować zagrożenie spokoju lub porządku publicznego, albowiem ludność miejscowa, należąca do innego obozu politycznego, niż założyciele, odnosi się do stowarzyszenia tego rodzaju wręcz niechętnie“.

Члени-основники та селяни з Во-
лі нижньої внесли відклик від цего
рішення старости до воєводства у
Львові. Відклик підписало 152 гро-
мадян і громадянок та подали від
 себе такі вияснення:

„Чатальня буде поширювати о-
світу згідно з постановами стату-
ту і ніякою політикою не буде
займатися. У селі мешкає тільки
одна польська родина й одна жи-
дівська, а зрештою самі українці.
Цей факт потвердив громадський

уряд у Волі нижній отсюю посвід-
кою:

Poświadczenie.

Ze strony Urzędu gminnego w Woli Niżnej stwierdza się, że ludność w Woli Niżnej jest religii katolickiej obrządku greckiego, a narodowości ukraińskiej. Tylko jedna rodzina polska i jedna żydowska.

Wola Niżna, dnia 19. maja 1934 r.

Wania Pelsztyn w. g. wójt.
(i печатка).

Цікаво, що на це скаже львівсь-
ке воєводство?

Свідома лемківська молодь

Не вмре душа наша
Не вмре воля
І неситий не виоре
На дні моря поля.

На світлині бачимо свідомих хлоп-
ців зі села **Ростока Велика** пов.
Новий Санч. Всі вони завзяті чи-
тачі й стали передплатниками „Нашо-
го Лемка“ й „Народної Справи“. Вони є також діяльними членами
місцевої чатальні „Просвіти“, та на-
лежать до Аматорського Гуртка,
який відіграв багато представлень.
Тих гарних, молодих й інтелігент-
них хлопців можна сміло ставити
за примір цілій Лемківщині. Шко-
да лише, що закинули лемківсь-
кий стрій.

В кождім селі на нашій Лемків-
щині, мусить бути така молодь!

Про село Більцареву нов. Новий Санч—кілька слів

В нашім селі, як і в дооколич-
них, люди живуть старим звичаєм,
не видко ще в нас культурної пра-
ці, хоч неграмотних в нас нема. На
своїх господарствах не запрова-
джують нічого нового з нинішної
практичної заграниця гospодарки.
Грунта в нашім селі як і по сусід-

них є порозкидані в ріжки напря-
мак попід збіча г.р і тому не да-
ють належитої користі. Тому наші
господарі мають замір перевести в
селі комасацію.

В нашім селі є читальня ім. М.
Качковського, заложена в 1930 ро-
ці. Але якось не іде в рух і сидить
занехана, бо в нашім селі небагато
таких, що люблять читати, хоч всі
знають письмо. Наша молодіж не
іде за прикладом інших сіл, в я-
ких кипить просвітня праця, лише
тримається коршми, котра в нас ще
снує. Господарі старалися о її зне-
сені, але не дали ради, бо за нею
тримають панове. Але лише розум-
ної, освідомлюючої праці і витре-
валости, а жид сам втіче від нас,
бо вже на нього крайна нужда.
Люди в нас називають себе рус-
наками і наразі ще не дозріли до
того, щоби прилучитися до великої
української справи, але то через те,
що не знають ще добре нашої істо-
рії і слухають старих баламутів. Але
при освідомлюючій народній робо-
ті, котру повинні всі більше свідомі
люди взяти жертвою на себе, пе-
реконаються що ми үчо інше, тіль-
ки українці, бо вже найвищий час,
щоб наш селянський народ раз
розумів, хто ми і що ми.

В кожнім році наша молодіж лає
одно гарне передставлене і кожного
року хлопці колядують в часі
Різдвяних Свят на церковні ціли.
В 1929 році була в нас заложена
кооператива „Лемківський Труд“,
котра дуже добре з початку роз-
вивалася і мала річно 45 тисяч с-
борогу, але під кермою несумін-
ної і нерозумної Управи та через
продажані товарів на борг-кредит,
в три літа пізніше розлетілася та
аж сего року двох господарів взя-
ло кооперативу на своє імя і до-
сить добре її провадять.

І зрозумів я то, що треба пере-
довсім нам молодим лемкам держи-
ся до свідомої праці, заохочувати
до читання добрих книжок і часопісів,
щоб збудити той наш селян-
ський народ і випровадити його на
ту дорогу, котрою йдуть інші куль-
турні народи. Бо в нас також мо-
жнаби добре жити і гроші мати,
лише треба розумно використову-
вати кожну хвилину часу і кож-
ний кусник землі, лиш розуму за-
молоду здобувати треба.

Іван Горощак
молодий лемко.

Нові міністри в Польщі.

Дня 13. травня ц.р. уступив уряд
Енджеєвіча. Новий уряд створив
проф. Козловські. Міністром ріль-
ництва іменували Понятовського,
міністром торгівлі — майора Райх-
мана, мін. суспільної опіки — Па-
цьорковського. Прочі міністри без
зміни.

Село Пантна, пов. Горлиці

Свідома молодь села Пантна, зорганізована в Амат. Гуртку при читальні „Просвіта“, відіграла на днях повчаючу аматорську штуку п. з. „Пригоди вчать згоди“. Вистава ця була приготована для ширшої публіки, але тому, що староство не позволило на публичну виставу, зглядно робило дуже великі труднощі, відіграли її лише для членів своєї читальні, яких було понад 100. Під час представлення поліція перевела точну контролю, чи всі присутні на салі є членами читальні і чи всі мають членські легітимації. Контролю переводила дуже строго, бо шукала поза кулісами, а навіть попід сцену, чи хтось там не скрився, який не мавби легітимації, бо тоді могла би розігнати представлення. Знайшовши однак все в порядку, опустила салю і вистава таки відбулася.

Треба підчеркнути, що пантнянська молодь сама веде цілу працю в читальні і навіть дає собі досить добре раду. Спеціальну рухливість виказує Амат. Гурток, який в протязі кількох останніх літ дав кільканадцять вистав і пару концертів в своїм і чужих селах. Провідником гуртка є молодий, ідейний господар Василь Павлик, а режисером Асафат Грибна. Диригентом хору є також сільський хлопець Астряб. Село Пантна є одиноким в горлицькому окрузі, яке не маючи жадної інтелігенції, взялося само до просвітнянської праці і організації. Тепер може похвалитися гарним десмиком, в якім міститься читальня і кооператива.

Славно Пантняне, працюйте так даліше, а ваш примір розбудить інші заспані лемківські села, які візьмуться до праці. Тільки власними силами, не оглядаючися на жадну чужу помоч, можемо чогось допнати. Добра воля і тверда постанова доказують чудес. М. Д.

— — —
Село Рябе, віддалене від Балигорода 6 км. не має школи, ані культурно освітньої установи. До недавна дрімало в сні в ковічній темряви. Щойно по війні взялася молодь до праці, бо пізнала, що самоосвітою можна дійти до правди. Згуртована в аматорському гуртку дає вистави в себе та виїздить до сусідніх сіл. Дохід обертає на викінчення відбудованої церкви по війні. В селі є 5 передплатників „Народної Справи“, однаке є ще деякі темні, яким не подобається це культурне діло.

Завдяки ініціаторам амат. гуртка Вол. Гопко та П. Ціслінському, село Рябе пробуджується, бо хоче

скинути зі себе маску, якою його так довгі віки морочено. Добре наприкінці буде, як приде просвітнянський організатор з Балигорода, покаже, як заснувати читальню „Просвіти“ та наведе народ, що через читання та передплачування дешевого, а доброго часопису, яким саме є „Наш Лемко“, дійде село до національної гідності та кращого завтра.

Рябський М. С.

Поради

Вп. Семен Жегестовський питав, як зладити дах тревалим з гонтів? — Яка віддал?

Відповідаємо: від даль звичайних будинків неогнетривалих від всяких інших будинків повинна бути найменше на 12 метрів, а від даль від шол і піддаш на солому і сіно на 30 метрів. Кого не стати на покриття даху бляхою, або огнетривалими дахівками, етернітом або гудрідітом, може покрити дах соломою або гонтами тільки за ухвалою громадської ради. Безумовно, що кращий буде дах з гонтів, як соломяний, однаке треба гонти докладно натерти тером, щоб не тріскали на спеці, або баршнявіли на слоті. Тер є дешевший від фарб та покостів. Терувати треба готовий дах в сухі, погідні дні, щоб всяка в дерево-гонти; повторити бодай за 10 літ. Такі дахи є тревалі.

Вп. Петро Н.: Які є умови, щоб короп добре ріс і добре правлявся?

Відповідь: Головною поживою коропа є дрібні тваринки, що живуть у воді, а годівля, що дає рибі господар, є лише додаток. Став має бути багатий в поживу; в ставі повинно бути якнайменше шувару; не повинна сильно перепливати вода, щоб став не охолоджувався. На пашу для риб вживається лубіну, ячмінь, кукурудзу, мучку з мяса, муку з крові. Збіжжя дають змелені на дрібну крупу, відповідно до величини риби.

Вп. Ст. Повх. Гарна та корисна є книжечка про „Годівлю та плекання телят“ видана „С. Господарем“. Львів 1931 р. Продають у всіх українських книгарнях.

Уживаймо лише **знаменитої цинорії „Луна“** і здоровової **підмінки до кави,, Пражінь** виробів української кооперативної фабрики „Суспільний Промисл“ у Львові

ЦІННИК ОГОЛОШЕНЬ: За текстом, серед звич. оголошень: Ціла стор. 300 зол.; пів стор. — 150 зол.; чверть стор. — 75 зол.; одна осьма стор. — 40 зол.. Сторінка має 3 шпалти — за 1 мм. на 1-му шпалту — 30 сот.. Оголошення в тексті — 45 сот. на 1 сторінці — 60 сот.. Дрібні оголошення за слово 10 сот..

З надісланих книжок.

Молоде Село — підручник для сільської молоді. Накладом видавничої кооперативи „Батьківщина“. Ціна 40 сот.

Невеличка книжочка, кишневого формату, 120 сторінок друку, а яка багата змістом! Сільський хлопець чи дівчина знайде там все, що кожному чоловікові сьогодні конечно потрібно до життя, щоби визнаватися на подіях, які довкруги нас заходять. Тому кожний хлопець і дівчина повинні набути собі ту хосенну книжечку зокрема читальні „Просвіти“, повинні обовязково її набути.

Можна набути в кожній українській книгарні у Львові.

ПОСМІЙМЕСЯ КУСЦЬОК.

Але де взяти.

В Турці садили невірну бабу до міха разом з котом і тонили! оповідав раз один подорожній. — І в нас вартоби так робили!

— Ба, добре! — повідає другий — але де взяти тільки котів?

Заставився маляр з жidом, що намалює за п'ять хвилин Червоне море, як жиди через цього переходили та Фараона.

Потер червоною фарбою полотно, намазав і образ готовий.

Зачудуваний жid питав:

— А дех с жиди, коли на образі не видко, лем купу червеної фарби.

— Вже перейшли море — каже маляр — а Фараона не видко, бо втопився.

Матірна мова.

Вернув синок зі школи та питав: Тату, а чом наша мова, називається «матірна мова» — а не тацікова (батьківська) мова?

— А но, видиш синку, то од того пішло, хто її більше уживав.

Кася на службі.

— Касю, перед брамою жде на тебе твій наречений.

— Пан його знають?

Ні, але він курить мої папіроси.

Листування Редакції

Вс. о. К. Сальо, Б.: Передплата заплачена по кінець року; 2 зл. передали на «Комар». Щиро здоровим та ждемо на вістки.

Вп. Іван Луцик зі Син.: Ми вислали Вам

«Нашого Лемка» від 7 числа — однаке одержали з дошкію «не пішиймус» —. Під重温мо справу до Дир. П. і Т. Часопис шлемо Вам стало. Хто доручув почту в Вашому селі? Просимо о вістку.

Вп. Андрій Медок зі Зав.: Чи вже с чинна школа? Пишіть про Ваше село, радо помістимо, не забувайте привіднати нам нових передплатників.

Вп. Др. Б. П. з Тар.: Передплату одержали, просимо о вістки з гір. Щиро здоровимо. Може подумасте про засновання читальні в Тар.?

Заплатили передплату: Д. Головяк 1.80 зл., П. Мерепа 3 зл., Е. Попівка 1.80 зл., Ш. Шафран 3 зл., П. Щерба 3 зл., всі з Ростоки Вел. Упімпень ми не слали, тільки запрошення до передплати, тому просимо передати чеки сусідам, щоби їх вони читали «Нашого Лемка».

Вс. о. М. Па., Балища: Передплата зарахована по кінець падолиста ц. р. Чому не посылає?